

[Lilli Gyldenkilde]

noget, der hindrer et flertal her i Folketinget i at sørge for, at f.eks. handicappede, som ikke kan få tillægspension, får en ordentlig pension, når den tid kommer.

Der er heller ikke noget i dette forslag, der hindrer, at man kan forbedre den almindelige folkepension, det er givet, for ellers ville vi ikke være med til at drøfte dette forslag.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Med stor ret har fru Lilli Gyldenkilde gennem årene mange gange kritiseret det store antal arbejdsløse, der har været. Men det, fru Lilli Gyldenkilde nu gør sig til talsmand eller talskvinde for, er jo faktisk at skabe endnu større arbejdsløshed. Jo mere man forsøger at hive – som man med et lidt arrogant udtryk kalder det – ud af arbejdsgiverne, jo flere ledige bliver der. Hver eneste gang man lægger større omkostninger over på arbejdsgiverne eller erhvervsvirksomhederne – og det er jo reelt det, der er tale om – skaber man arbejdsløshed. Og det virker desværre på den måde, at jo flere man ansætter, jo mere bliver man straffet. Det synes jeg lige fru Lilli Gyldenkilde skulle mindes om, inden hun nu får VS overtalt til at hoppe med på den galej.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Til fru Lilli Gyldenkilde vil jeg sige, at det største problem ved dette forslag er, at det ikke er offensivt tænkt. Det er jo det rene selvforsvar, endda på en dårlig måde.

Man siger, at der er stor ulighed på grund af, at mange har private pensionsordninger. Det er vi enige i. Men i stedet for så at gå til kamp mod de private pensionsordninger og få de begunstigelser, der er indbygget i dem, væk, siger man: på en eller anden måde må vi så følge trop. Godt nok mere solidarisk, men alligevel! Med de problemer, jeg skitserede før, og som jeg ikke skal gentage, bliver det i virkeligheden et meget dårligt forsvar, hvor man opgiver det, man i virkeligheden burde have, nemlig en ordentlig pension betalt via skatten.

Erik B. Smith (S):

Tænk engang, her kommer Socialdemokratiet med et forslag, som fjerner de urimeligheder, der i dag er kendt af alle er på pensionsområdet, som stiller arbejdere og funktionærer lige, som i sig har en invalidepension, der giver en helt, helt anden økonomisk trykthed end den, vi kender fra førtidspensionsreglerne, som indeholder en børnepension, en efterlevelsespension, som sikrer pensionsopsparing ved sygdom, ved arbejdsløshed, ved barsel, som ligestiller mænd og kvinder, som favoriserer – som en overgangsordning – de ældre på arbejdsmarkedet, som ikke koster skatteyderne en krone, og som hjælper på betalingsbalancen! Hvad kan en regering, hvad kan et ansvarligt Folketing ønske sig mere?

Den, der tjener 120.000 kr., og som har været med i ordningen fra starten, får en pension på 120.000 kr. Har man en indtægt på 180.000 kr., får man 80 pct.s dækning. Har man en indtægt på 300.000 kr., får man ca. 60 pct.s dækning.

Hvad er det såkaldte ansvarlige flertals eller regeringspartierne svar på det? Ja men der er nogle alvorlige problemer. Vi synes da bestemt, at det vil være rigtigt at se nærmere på det, men det er klart, at det er et overenskomstspørgsmål, og det må de enkelte brancher selv finde ud af.

Dette har sådan set været svaret fra de radikale og fra regeringspartierne.

Alle ved, at man ikke kan bygge solidaritet eller ansvarlighed ind i en ordning, hvor mænd og kvinder f.eks. skal have lige meget, og hvor invalidepensionen er bygget ind, og vi ved, at der er brancher, der har langt højere ulykkesfrekvens eller langt større nedslidning end andre brancher. Og sådan kan man blive ved. Men princippet er jo: de, der er stærke nok på arbejdsmarkedet til at få en fin pensionsordning, de skal have, og de andre skal ingenting have.

Så kunne man måske sige, som fru Birgith Mogensen fra Centrum-Demokraterne sagde det, at det er nok slet ikke noget, folk ønsker. Men det har man spurgt dem om. 6 pct. af lønmodtagerne finder, at dette er et overenskomstspørgsmål, som arbejdsmarkedets parter selv skal finde ud af. 61 pct. af arbejderne og 60 pct. af funktionærerne mener, at det er et lovgivningsanliggende.

I øvrigt er det jo heller ingen hemmelighed, at den ene af arbejdsmarkedets parter